

SENSE CULPA I AMB TRISTESA

El dissabte, dia 5 del mes actual, jo havia d'intervenir en l'acte d'homenatge a la Maria Aurèlia Capmany. M'havia convidat a fer-ho la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona i jo vaig acceptar, tot i la meva reconeguda ineptitud per parlar en públic.

L'acte es va celebrar al Saló del Tinell i havia de començar a les dotze del migdia. Tinc l'obsessió de la puntualitat i, per a mi, ésser puntual significa arribar al lloc de la cita abans de l'hora convinguda. Per un conjunt de circumstàncies que lamento profundament, vaig fer tard, una cosa que no sol passar-me mai.

Haviem quedat amb el responsable de Cultura que jo procuraria d'ésser al Tinell a tres quarts de dotze. Per allò que he dit de l'angúnia de no fer-me esperar, vaig sortir de casa a un quart de dotze. Plovia a bots i barrals i vaig aguantar una llarga estona sota la pluja, esperant un taxi. Ja se sap que això és una possibilitat remotíssima quan plou. A més, al meu barri -i tinc entès que a molts d'altres- quan plou es desballesten una colla de coses, entre elles els semàfors. En el dia i a l'hora que dic, es va armar un embolic de trànsit notable i jo, desanimat d'aconseguir el que volia, vaig decidir tornar a casa i telefonar a una empresa de ràdio-taxis. Ens havíem quedat sense electricitat i, és clar, l'ascensor no funcionava. Vaig haver de pujar a peu els set pisos (el de la planta on visc més l'entresol) i amb prou feines si em quedava bleix per parlar. A la primera empresa de taxis que vaig trucar, ni tan sols em van respondre. La segona i la tercera em van dir que en aquell moment no tenien cap vehicle lliure, que els deixés el meu número i que ja m'ho comunicarien així que els fos possible.

Amb tot això, ja eren prop de les dotze, passava de l'hora per a la qual jo m'havia compromès. Anguniejat, vaig telefonar a Cultura, a l'Ajuntament, i no vaig aconseguir comunicació. Tot seguit, vaig trucar a Informació -també del nostre municipi-, per

damanar si em podien demanar el número telefònic del Saló del Tinell. La senyoreta telefonista em digué que no el tenia. En explicar-li la causa del meu neguit, em suggerí que truqués a Protocol, que potser allí em donarien alguna solució. Ho vaig fer, i aleshores un jove va escoltar amb amabilitat la meva sol·licitud: l'Ajuntament devia tenir més possibilitats que no pas jo d'ésser atès per algun servei de ràdio-taxis. El jove em demanà el meu número de telèfon i la meva adreça i em va prometre que ho intentaria.

Al cap de mitja hora llarga, el telefonista de Protocol em va dir que havia localitzat un taxi que em vindria a buscar. I sí, va trigar, però vingué. Després, el trajecte de Borrell-Floridablanca fins a la plaça de sant Jaume, amb una circulació caòtica i lenta a causa de la pluja... El taxista em va deixar al final del carrer Jaume I, perquè no podia arribar fins a la plaça del Rei. No em va explicar què li ho impedia ni jo no tenia temps per a discutir-ho.

D'allí al Tinell hi ha una distància curta, però sota un xàfec persistent i volent anar més de pressa del que l'edat em permet i m'aconsella, vaig arribar esbufegant al lloc de l'homenatge. L'acte ja era en la seva fase final i jo no hi vaig poder intervenir. Em va saber molt de greu. Me'n va saber perquè podia semblar una desatenció al nombrós públic que hi assistí, al president Pujol, a l'alcalde Maragall, a Raimon Obiols, a la Carme Sansa, al pare Llimona, a totes persones i grups que van participar-hi.

I me'n va saber, ben especialment, perquè la Maria Aurèlia Capmany era una amiga que he estimat i admirat de tot cor. No fou culpa meva -hi ha testimonis que m'avalarien-, però demano disculpes a tots.

Pere Calders